

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-54)

Aug (3) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்11
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்15
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....17
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....24
6. திருமாலை27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 31)

83. க்ருதஜ்ஞ:

நற்செயலை மறக்காமல் உள்ளவன். மனிதர்கள் தனக்குச் செய்த சிறிய நற்செயலையும் மகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொண்டு, அதனை எப்போதும் மறக்காமல் உள்ளவன். அனைத்து உயிர்களும் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி அவனுக்கு இயல்பாகவே அடியார்களாக உள்ளன. மேலும் அஹங்காரம், மமகாரம் ஆகியவை இல்லாதவர்களாக இருக்கவேண்டும். இப்படி இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் உள்ளபோதிலும், எல்லையற்ற காலமாகத் தங்களை பீடித்துள்ள அவித்யை போன்றவற்றால் தங்களைச் சுதந்திரமானவர்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு, தங்கள் இஷ்டப்படி செயல்கள் செய்கின்றனர். இப்படிப்பட்டவர்கள் எம்பெருமானுக்குச் சிறியதாக ஏதேனும் செய்தாலும், அதனைப் பெரிதாக எண்ணி மறக்காமல் உள்ளதால் க்ருதஜ்ஞன் எனப்படுகிறான். “ஆ” என்பதை இறுதியில் கொண்ட தாதுவுடன் (verbal root), உபஸர்க்கம் (preposition) ஏதும் வராமல் இருந்தால், அந்தத் தாதுவிற்கு “க” என்ற எச்சம் உண்டாகும். ப்ரஹ்மஜ்ஞ (674), ப்ராணத: (66, 323, 409, 956) ஆகியவை இந்த விதியில் உள்ளவை ஆகும். கீதையில் (9-30) - அபி சேத் ஸுதுராசார: ... ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: - ஒருவன் மிகவும் தீய நடத்தை உள்ளவனாக இருக்கக்கூடும்; ஆயினும் அவன் வேறு எதனையும் விரும்பாமல் என்னையே அடைந்து பூஜிப்பவன் என்றால், அவன் ஸாதுவே ஆவான்; அவன் அனைவராலும் மதிக்கத்தக்கவன் - என்றது காண்க. இப்படியாக உள்ளவன் குறித்து, அவனுடைய பாவங்களை எம்பெருமான் காண்பதில்லை, மாறாக தான் அவனுக்கு எந்த அளவிற்குப் பிரதி உதவி செய்தோம் என்று எண்ணிப் பார்த்தபடி இருப்பான். மேலும் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (3-58-22) - கோவிந்த இதி யத் ஆக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் ருணம் ப்ரவ்ருத்தம் இவ மே ஹ்ருதயாத் ந அபஸர்ப்பதி - மிகவும் தொலைவில் உள்ள த்வாரகையில் இருந்த என்னை த்ரௌபதியானவள் “கோவிந்தா” என்று

அழைத்தாள். அந்த அழைப்பு மேலும் மேலும் வளரும் வட்டிக்கடன் போன்று எனது இதயத்தில் எப்போதும் நீங்காமல் உள்ளது - என்றாள்.

84. க்ருதி:

செயல்களைச் செய்ய வைப்பவன். அவனைப் பூஜிக்கத்தக்க நினைவு அல்லது கைங்கர்யம் செய்தல் என்பது அவனது அனுக்ரஹத்தால் உண்டாகிறது. அஷ்டாத்யாயீ - அகர்த்தரி ச காரகே ஸஜ்ஞாயாம் - ஒரு வினைப்பகுதியுடன் “க்தின்” என்பது இணைந்தால் பெயர்ச்சொல் ஏற்படும். இப்படியாக உண்டான சொற்கள் பூதி(636), ஸித்தி (99) ஆகிய திருநாமங்கள் ஆகும். கௌஷீதகீ ப்ராம்மணம் (3-9) - ஏஷ ஏவ ஸாது கர்ம காரயதி தம் யம் ஏப்யோ லோகேப்யா: உந்நிநீஷதி - இந்த உலகில் இருந்து யாரைத் தன்னிடம் அழைத்துச்சொல்ல எம்பெருமான் விருப்பம் கொள்கிறானோ, அவனை நற்செயல்கள் புரியும்படி எம்பெருமான் தூண்டி விடுகிறான் - என்றது காண்க.

85. ஆத்மவாந்

ஆத்மாக்களைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டவன். நற்செயல்கள் செய்பவர்களான அனைத்து ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபம் மற்றும் கர்மங்கள் போன்ற அனைத்தும், அவனுக்கு அடங்கியே உள்ளன. இதனால் அவர்களைத் தனது உடைமையாகக் கொண்டுள்ளான். இதனால் ஆத்மவாந் என்ற திருநாமம் கொண்டான்.

86. ஸுரேச:

தேவர்கள் அனைவருக்கும் தலைவன். அற்பமான பதவிகளை அடைய எண்ணும் நான்முகன் முதலான தேவர்களுக்கும் அவர்கள் விரும்பியதை இவனே செய்து அனுக்ரஹம் செய்கிறான். இதனால் அவர்களுக்கும் ஈச்வரன் எனப்படுகிறான். இதனை நான்முகன் விஷ்ணுபுராணத்தில் (4-1-85) - யஸ்ய ப்ரஸாதாத் அஹம் அச்யுதஸ்ய பூத: ப்ரஜா ஸர்க்கர: அண்டகாரீ க்ரோதாச்ச ருத்ர: ஸ்திதி ஹேது பூத: - அடியார்களைக் கைவிடாத அச்யுதனின் அனுக்ரஹம் காரணமாக நான் அனைத்தையும் படைக்கும் கர்மம் இயற்றுபவனாக உள்ளேன்; எம்பெருமானின் போபத்தில் தோன்றியதால், அனைவரையும் அழிக்கும் கர்மத்தை ருத்ரன் செய்கிறான்; அனைத்தையும் காத்து நிற்பவனாக எம்பெருமான் உள்ளான் - என்று கூறியது காண்க.

87. சரணம்

அனைவருக்கும் உபாயமாக உள்ளவன். அனைத்து உயிர்களுக்கும் உபாயமாக உள்ளவன். "காப்பாற்றும் செயல்" என்னும் பொருள் கொண்ட "ச்ரு" என்ற வினைப்பகுதியுடன் "ல்யுட்" என்பது சேர்ந்து சரணம் என்றாகிறது. இப்படியாகத் தோன்றியவை கரணம் (380), காரணம் (381), ப்ரமாணம் (432, 959) போன்ற திருநாமங்கள் ஆகும். வேறு எதனையும் எதிர்பாராமல், தன்னை அடைவதற்குத் தானே உபாயமாக உள்ளான். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளின் மூலம் உணரலாம்:

- ச்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-18) - தம் ஹ தேவம் ஆத்ம புத்தி ப்ரஸாதம் முமுக்ஷுர் வை சரணம் அஹம் ப்ரபத்யே - தன்னைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாகும்படி எம்பெருமான் செய்தான். மோக்ஷத்தை விரும்பும் நான் அவனைச் சரணம் அடைகிறேன்.
- ஸுபால உபநிஷத் (3) - நிவாஸ: சரணம் ஸுஹ்ருத் கதி: நாராயண: - நாம் அடைய வேண்டிய இடம், சரணம் புகத்தக்கவன், நண்பன், கதி ஆகியவையாக ஸ்ரீமந் நாராயணனே உள்ளான்.
- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-18) - சரண்யம் சரணம் ச த்வாம் அஹு: திவ்யா மஹர்ஷய: - அனைவரையும் ரக்ஷிப்பதில் வல்லவன், அனைவராலும் அடையப்பட வேண்டியவன் நீயே என்று திவ்ய ஞானம் கொண்ட பல மஹரிஷிகளும் கூறுகின்றனர்.

88. சர்ம

ஸுகரூபமாக உள்ளவன். அவன் ஆனந்தமயமாகவும், அடையத்தக்க பயன்களில் மிகவும் உயர்ந்த பயனாகவும் உள்ளதை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது. சுகம் என்ற பொருள் தருகின்ற "ச்ரு" என்பதுடன் "மநின்" என்பது இணையும்போது "சர்ம" என்பது உண்டாகிறது.

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: -- அனைத்து நறுமணங்களாகவும், அனைத்து சுவைகளாகவும் உள்ளான்.
- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (4-10-5) - கம் ப்ரஹ்ம கம் ப்ரஹ்ம - பரப்ரஹ்மமாகிய அவனே அளவற்ற ஆனந்தமயமாக உள்ளான்.
- தைத்திரீய உபநிஷத் - ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம - ஆனந்தமயமானது ப்ரஹ்மம்.

89. விச்வரேதா:

உலகிற்குக் காரணமாக உள்ளவன். எம்பெருமானே உபாயமாகவும், அடையத்தக்க பயனாகவும் உள்ளது எப்படி என்பது இப்போது கூறப்படுகிறது. இந்த உலகம் அவனது படைப்பாக உள்ளது. தனக்கு இந்த உயிர்கள் அனைத்தும் கைங்கர்யம் செய்தபடி வாழவேண்டும் என்ற காரணத்தினால் ஞானஇந்திரியங்களும் கர்மஇந்திரியங்களும் அவனால் அளிக்கப்பட்டன.

- முண்டக உபநிஷத் (2-1-3) - ஏதஸ்மாத் ஜாயதே ப்ராணோ மந: ஸர்வேந்த்ரியாணி ச கம் வாயு: ஜ்யோதி: ஆப: ப்ருதிவோ விச்வஸ்ய தாரினோ - ப்ராணன், மனம், பத்து இந்திரியங்கள், ஆகாயம், வாயு, அக்னி, நீர், அனைத்தையும் தாங்கும் பூமி போன்ற அனைத்தும் அவனிடம் இருந்தே தோன்றுகின்றன.
- முண்டக உபநிஷத் (2-1-8) - ஸப்த ப்ராணா: ப்ரபவந்தி தஸ்மாத் - ஏழு இந்திரியங்கள் அவனிடம் இருந்தே உண்டாகின்றன (2 கண்கள், 2 காதுகள், 2 மூக்குத் துவாரம், நாக்கு).
- கீதை (10-5) - பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த: ஏவ ப்ருதக்விதா: - அனைத்து உயிர்களின் நிலைகளும் என்னிடமிருந்தே உண்டாகின்றன.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுதத்வம் - விசித்ரா தேஹஸம்பந்தி: ஈச்வராய நிவேதிதும் பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்த பாதாதி - உடல் என்ற இந்த வியக்க வைக்கின்ற உயர்ந்த செல்வமானது, ஈச்வரனிடம் ஸமர்ப்பணம் செய்யப்பட வேண்டியது என்பதற்காகவே என்னால் உண்டாக்கப்பட்டது.

90. ப்ரஜாபவ:

ப்ரஜைகளுக்கு ஏற்ற இருப்பிடமாக உள்ளவன். அனைத்து உயிர்களும் அவன் அளித்த ஸாதனங்கள் கொண்டு அவனை அடையும் எண்ணம் கொண்டவர்களாகவும், அதற்கான தகுதி படைத்தவர்களாகவும் உள்ளார்கள். எனவே இவனே அவர்களின் இருப்பிடமாக உள்ளான். அஷ்டாத்யாயி - பும்ஸி ஸஜ்ஞாயாம் க: ப்ராயேண - இருப்பிடம் என்ற பொருளை உடைய “க” என்பது ஒரு வினையுடன் இணையும்போது அங்கு ஆண்பால் உள்ள ஒரு பெயர்ச்சொல் உண்டாகும். இப்படியே இந்தத் திருநாமம் உண்டானது. இது போன்று உண்டான மற்ற திருநாமங்கள் ஆச்ரம: (856), நியம: (163, 869), யம: (164,870) போன்றவை ஆகும்.

91. அஹ:

யாரையும் கைவிடாதவன். அவனால் கைவிடப்பட்டவர்கள் யாரும் இல்லை என்பதைக் கூறுகிறது. பழைய நிகண்டு - அஹ அஹீநம் - யாரையும் கைவிடாதவன் - என்று அஹ பதத்திற்குப் பொருள் தருகிறது. கீதையில் (6-40) - ந ஹி கல்யாண க்ருத் கச்சித் துர்கதிம் தாத கச்சதி - அர்ஜுனா! மங்களகரமான செயலைச் செய்யும் யாரும் துர்க்கதியை அடையமாட்டான் - என்றது காண்க. அஹ என்றால் பகல் போன்றவன் என்றும் கூறலாம். எல்லையற்ற காலமாக அறியாமையில் உள்ள ஒருவன் விழித்துக் கொள்வது போல் ஞானம் பெறும்போது, அவனுக்கு எம்பெருமான் தன்னைப் பற்றிய ஞானம் அளித்து பகல் போல் நிற்கிறான்.

92. ஸம்வத்ஸர:

எப்போதும் வாழ்பவன். இப்படியாக அறியாமை நீங்கி விழித்துக் கொண்டவர்களுக்காக எப்போதும் வாழ்ந்தபடி உள்ளவன். அஷ்டாத்யாயீ - ஸம் பூர்வாத் சித்; வஸ்யார்த்த தாதுகே - வாழ்வது என்ற பொருளை அளிக்கின்ற “வஸ்” என்பதுடன் “ஸர” என்பது சேர்ந்து “வத்ஸர” என்றாகிறது. இதனுடன் “ஸம்” என்பது இணையும்போது, அந்த சொல்லானது சித் என்ற பிரிவை அடைகிறது. கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (10-10) - ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே - யார் என்னை அடைய வேண்டும் என்று ஆசை கொண்டு உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு என்னை அடைவதற்கான புத்தியை நானே அன்புடன் அளிக்கிறேன்.
- கீதை (12-7) - தேஷாம் அஹம் ஸமுத்தர்த்தா - பிறப்பு மற்றும் இறப்புடன் கூடிய இந்த ஸம்ஸாரம் என்ற கடலில் இருந்து அவர்களை நான் விரைவாக கரையேற்றுகிறேன்.

93. வ்யால:

தனது அடியார்களைத் தன்னிடம் சேர்த்துக் கொள்பவன். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (18-34) - ஆநய ஏனம் ஹரிச்ரேஷ்ட தத்தம் அஸ்ய அபயம் மயா - சுக்ரீவனே! "இராமனைச் சரணம் அடைகிறேன்" என்று ஆகாயத்தில் வரும்போதே விபீஷணன் கூறினான்; அப்போதே என்னால் அவனுக்கு அபயம் அளிக்கப்படும் என்று ஸங்கல்பம் செய்து விட்டேன் - என்றது காண்க.

ஆகவே தன்னைச் சரணம் என்று அடைந்தவர்களை எம்பெருமான் அணைத்துக் கொள்கிறான் என்பதை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது. அஷ்டாத்யாயீ - லா ஆதாநம், ஆதச்ச உபஸர்க்கே - என்றது. ஏற்பது என்ற பொருள் கொண்டதான "லா" என்பதில் இருந்து இந்தச் சொல் உண்டாகிறது. இதற்கு முன்னால் ஒரு சொல் இணையும்போது "க" என்பதை அந்த வினைச்சொல் உண்டாக்குகிறது. அப்போது லா என்பதில் உள்ள "ஆ" என்பது "அ" என்று குறைகிறது. அதாவது: வி+ஆ+லா+க = வி+ஆ+ல= வ்யால என்று கொள்ளவேண்டும்.

94. ப்ரத்யய:

தன்னிடம் வருபவர்களுக்கு நம்பிக்கையை வளர்ப்பவன். அவன் நம்பத்தக்கவனாக உள்ளான். தன்னிடம் வருபவர்களுக்குத் தான் காப்பாற்றுபவனாக உள்ள தன்மையை வெளிப்படுத்தி, நம்பிக்கையை வளர்ப்பவனாக உள்ளான்.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-18) - தம் தேவம் ஆத்ம புத்தி ப்ரஸாதம் - தன்னைப் பற்றிய ஞானம் அளிந்த எம்பெருமானைச் சரணம் அடைகிறேன்.
- விஷ்ணு தத்வம் - பூயோ பூயோபி தே ப்ரஹ்மந் விச்வாஸ்ய: புருஷோத்தம: - அந்தணனே ! புருஷோத்தமனாகிய அந்த எம்பெருமானே உன்னால் மீண்டும் மீண்டும் நம்பப்பட வேண்டியவன்.

- மஹாபாரதம் ஸபாபர்வம் (20-7) - யதி தே ஹ்ருதயம் வேத்தி யதி தே ப்ரத்யயோ மயி பீமஸேநார்ஜுநௌ சீக்ரம் ந்யாஸ பூதௌ ப்ரயச்ச மே - உனது மனமானது எனது ஸ்வபாவத்தை அறிந்துள்ளது என்றால், உனக்கு என் மீது நம்பிக்கை உள்ளது என்றால், பீமன் மற்றும் அர்ஜுனன் ஆகிய இருவரையும் உடனே என்னிடம் அடைக்கலமாக அளிப்பாயாக.

95. ஸர்வதர்சந:

தனது மேன்மைகளை அனைவருக்கும் காண்பித்தபடி உள்ளவன். தன் மீது நம்பிக்கை வைத்துள்ளவர்களுக்கு எம்பெருமான் தனது மேன்மை முழுவதையும் எப்போதும் காண்பித்தபடி உள்ளான்.

- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (3-20) - தம் அக்ரதும் பச்யதி வீதிசோக: தாது: ப்ரஸாதாத் மஹிமாநம் ஈசாம் - ஸர்வேச்வரன் கர்மதொடர்பு இல்லாதவன், மிகவும் மேன்மை உடையவன் என்று யார் ஒருவன் எப்போது காண்கிறானோ, அப்போதே அவன் துக்கம் இல்லாதவன் ஆகிறான்.
- முண்டக உபநிஷத் (3-2-3) - தஸ்ய ஏஷ: ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் - யாரை பரமாத்மா ஏற்பது என்று முடிவு செய்கிறானோ அவனால் பரமாத்மா அடையப்படுகிறான். அவனுக்குப் பரமாத்மா தனது ஸ்வரூபத்தைக் காட்டுகிறான்.

96. அஜ:

(206, 524) தடைகளை விலக்குபவன். எம்பெருமான் மீது மிகவும் ப்ரேமை உள்ளவர்களுக்கு, அவனை அடைய இடையூறாக உள்ள அனைத்துவிதமான தடைகளையும் நீக்கிவிடுகிறான். அஜ கதி சேஷபணயோ: - அஜ என்ற வினையானது செல்லுவது, விலக்குவது என்ற பொருளைக்கொண்டது.

- கீதை (10-11) - தேஷாம் ஏவ அநுகம்பார்த்தம் அஹம் அஜ்ஞாநஜம் தம: நாசயாமி ஆத்ம பாவஸ்த: ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா - என்னிடம் கொண்ட ப்ரேமை காரணமாக ஒரு சிலர் எப்போதும் என்னிடம் தங்கள் மனம் வைத்தவர்களாக உள்ளனர். அவர்களிடம் தயை கொள்ளும் நான், ஒளி வீசும் ஞானம் என்னும் விளக்கு கொண்டு, அறியாமை என்ற இருளை நீக்குகிறேன்.

- கீதை (18-66) - அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - நான் உன்னை அனைத்துப் பாவங்களில் இருந்தும் விடுவிக்கிறேன்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 54)

அதிகரணம் - 3 - ப்ரதீகாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - மனம் முதலானவற்றை உயர்ந்த தேவதை என்று எண்ணி உபாஸனம் செய்யவேண்டும் என நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது

4-1-5 ப்ரதீகே ந ஹி ஸ:

பொருள் - ப்ரதீகங்களின் (ப்ரதீகம் என்பது மனம், சரீரம் போன்றவை ஆகும்) ஆத்ம உபாஸனம் சரியல்ல, அவை ஆத்மா அல்ல.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-11-1) - மனோ ப்ரஹ்ம இதி உபஸீத - மனத்தை ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிப்பானாக; சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-5) - ஸ யோ நாம ப்ரஹ்ம இதி உபாஸ்தே - நாமத்தை ப்ரஹ்மம் என்று உபாஸிப்பவன் - என்ற வரிகள் காண்க.

சந்தேகம் - இந்த வரிகளில் உள்ளபடி மனம் முதலானவற்றை ஆத்மா என்றே உபாஸிக்க வேண்டுமா? இல்லையா?

பூர்வபக்ஷம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-11-1) - மனோ ப்ரஹ்ம இதி உபஸீத - மனத்தை ப்ரஹ்மம் என்றே உபாஸிப்பானாக என்று உள்ளது. இத்தகைய ப்ரஹ்மம் உபாஸகனின் ஆத்மாவாக உள்ளதைக் கண்டோம். ஆகவே மனத்தை ஆத்மாவாக உபாஸிக்கவேண்டும் என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் - ந ப்ரதீகே - மனம் முதலானவற்றில் ஆத்மாவை ஏற்றி உபாஸனை செய்வது பெருந்தாது, ஏன் என்றால் ந ஹி ஸ: - அத்தகைய மனம் போன்றவை

உபாஸகனின் ஆத்மா அல்ல. அத்தகைய உபாஸனங்களில் மனம் முதலானவையே உபாஸிக்கப்படும் பொருளாக உள்ளனவே அன்றி ப்ரஹ்மம் அல்ல. இது போன்ற உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மம் என்பது த்ருஷ்டி மட்டுமே ஆகும் (அதாவது மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மம் என்னும் பார்வையைக் கொண்டிருத்தல்). ப்ரதீக உபாஸனம் என்பது ப்ரஹ்மம் அல்லாதவற்றை ப்ரஹ்மமாக எண்ணி உபாஸனை செய்வதாகும். ஆகவே இந்த உபாஸனைகளில் மனம், நாமம் போன்றவையே உபாஸிக்கப்படுகின்றன. அவை ஏதும் உபாஸகனின் ஆத்மா அல்ல. எனவே அவற்றை ஆத்மாவாக எண்ணி உபாஸனை செய்தல் கூடாது.

பூர்வபக்ஷம் - ப்ரதீக உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்படுகிறது, மனம் முதலானவை அல்ல. காரணம் - அறிவற்றதும், அற்பமான சக்தி கொண்டதும் ஆகிய மனம் போன்றவற்றை, ப்ரஹ்மம் உள்ளபோது, உபாஸிக்கும்படி கூறுவது பொருத்தமானது அல்ல. ஆகவே ப்ரதீக உபாஸனங்களில் ப்ரஹ்மமே மனம் போன்றவையாக எண்ணி உபாஸிக்கப்படவேண்டும். இதற்கான பதிவை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது.

4-1-5 ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி: உத்கர்ஷாத்

பொருள் - மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டி பொருத்தம். காரணம் ப்ரஹ்மம் உயர்ந்தது என்பதால் (மனம் போன்றவற்றை ப்ரஹ்மமாகக் காணலாம், ஆனால் ப்ரஹ்மத்தை மனம் போன்றவையாகப் பார்க்கக்கூடாது).

ஸித்தாந்தம் - ப்ரஹ்மமானது மனம் முதலானவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்பதால், மனம் முதலானவற்றில் ப்ரஹ்மத்ருஷ்டியை ஏற்கலாம். ஆனால் ப்ரஹ்மத்திடம் மனம் போன்றவற்றின் த்ருஷ்டி பொருத்தாது (மனம் முதலானவற்றை ப்ரஹ்மம் என்று காணலாம். ஆனால், ப்ரஹ்மத்தை மனம் போன்றவையாக எண்ணக்கூடாது). உதாரணமாக ஒரு வேலைக்காரனை அரசன் என்று புகழ்ந்தால், அவன் சில நன்மைகளை நமக்குச் செய்து தருவான். ஆனால் ஓர் அரசனை வேலைக்காரன் என்று கூறினால் தண்டனையே கிட்டும்.

ப்ரதீகாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகாரணம் - 4 - ஆதித்யாதிமத்யதிகாரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - உத்கீதம் போன்றவற்றில் உயர்ந்தவர்களான ஆதித்யன் முதலானவர்களை த்ருஷ்டி செய்ய வேண்டும் (அதாவது உத்கீதம் போன்றவற்றையே சூரியன் முதலான தேவர்களாகப் பார்க்கவேண்டும்) என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

4-1-6 ஆதித்யாதிமத்ய: ச அங்கே உபபத்தே

பொருள் - உத்கீதம் போன்றவற்றில் ஆதித்யன் முதலிய த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டும். காரணம், அவர்களுக்கு உயர்வு உள்ளதால்.

விஷயம் - சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-3-1) - ய ஏவ அஸௌ தபதி தம் உத்கீதம் உபாஸீத - யார் ஒருவன் இப்படியாக ஒளிர்கிறானோ அவனையே உத்கீதமாக உபாஸிக்கவேண்டும் - என்றது.

சந்தேகம் - உத்கீதத்தில் ஆதித்ய த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஆதித்யனிடத்தில் உத்கீத த்ருஷ்டியைச் செய்யவேண்டுமா? (அதாவது சூரியன் முதலானவர்களை உத்கீதம் அவர்களே என்று எண்ணி உபாஸிக்கவேண்டுமா அல்லது உத்கீதம் முதலானவை ஆதித்யன் போன்றவர்கள் என்று எண்ணி உபாஸிக்க வேண்டுமா?)

பூர்வபகஷம் - தாழ்ந்தவனை மட்டுமே உயர்ந்தவனாகக் காணவேண்டும் அல்லாது உயர்ந்தவனைத் தாழ்ந்தவனாகக் காணக்கூடாது. இந்த விதிக்கு ஏற்றபடி சூரியனை உத்கீதமாகப் பார்க்கவேண்டும். இதன் காரணம், உத்கீதம் போன்றவையே யாகம் முதலானவற்றில் அங்கமாக இருந்து, பலனைப் பெற்றத் தருகின்றன அல்லாது சூரியன் போன்றவர்கள் அல்லர்.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள "ச" என்ற சொல் ஏவகாரத்தை உணர்த்துகிறது. யாகங்களின் அங்கமான உத்கீதம் போன்றவற்றையே சூரியன் முதலானவையாக உபாஸிக்கவேண்டும். இதன் காரணம் - சூரியன் முதலானவர்கள் உத்கீதம் போன்றவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதால் ஆகும். ஆதித்யன் முதலான தேவர்களை ஆராதிப்பதால் அல்லவோ கர்மங்கள் பலன் அளிப்பவையாக உள்ளன? (கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் மனமகிழ்ந்து பலன் அளிக்கின்றன). ஆகவே உத்கீதம் முதலானவற்றையே சூரியன் போன்றவர்களாக எண்ணவேண்டும்.

ஆதித்யாதிமத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 54)

பாகவதர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதன் காரணம்

மூலம் - இங்கு பகவத் கைங்கர்யத்தை பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தமாகச் சொல்லுகைக்கு அடி என் என்னில் - பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ என்று வேதார்த்தஸங்க்ரஹத்திலே அருளிச் செய்தபடியே ஸர்வேச்வரனைப் பற்ற சேஷபூதனான இவன் அதிசயாதாநம் பண்ணப் ப்ராப்தன். அவ்வதிசயந்தான் வஸ்து சக்தியை அநுரோதித்து வரவேணும். ஆனால் ஜீவனுக்குப் பரனைப் பற்ற சக்யமான அதிசயம் எது என்று பார்த்தவிடத்தில் சரீரத்வாதிமுகத்தாலே அதிசயாதாநம் பண்ணுகை இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவாயிருந்தது. இவன் சேஷிக்கு விசேஷித்துப் பண்ணும் அதிசயம் சைதந்யமுகத்தாலேயாயிருக்கும்.

விளக்கம் - பகவத் கைங்கர்யம் எவ்விதம் பாகவத கைங்கர்யம்வரை செல்லும் என்று கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை தரப்படுகிறது. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் - பரகத அதிசயாதாந இச்சயா உபாதேயத்வமேவ யஸ்ய ஸ்வரூபம் ஸ சேஷ: பர: சேஷீ - மற்றவர்களுக்குப் புகழை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்னும் விருப்பம் காரணமாக, அங்கீகரிக்கத் தக்கதாக இருத்தல் என்பதையே ஸ்வரூபமாக எந்த வஸ்து கொண்டுள்ளதோ அதுவே சேஷம், அந்தப் புகழை அடைபவன் சேஷீ - என்றது காண்க. ஆக ஸர்வேச்வரனுக்குப் புகழ் ஏற்படுத்தியபடி இருப்பவனாகிய ஜீவனே சேஷனாக உள்ளான். அத்தகைய புகழை உண்டாக்கும் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி அந்தப் புகழ் இருக்கும். ஆனால் ஜீவனால் ஸர்வேச்வரனுக்கு என்ன புகழை அளிக்க இயலும் என்ற கேள்வி எழலாம். சரீரம் முதலானவற்றைக் கொண்டு ஒரு ஜீவன், அசித் வஸ்துவானது என்ன புகழை அளிக்க இயலுமோ அதனை மட்டுமே அளிக்க இயலும். ஆக இத்தகைய

செயலானது இவனுக்கும் அசித்துக்கும் பொதுவானது ஆகும். தன்னுடைய சைதன்யம் அல்லது புத்தி மூலமாகச் சிறப்பான ஒரு புகழை உண்டாக்க இயலும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 10)

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்தர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

அவதாரிகை - அநந்தரம், புருஷகாரத்தின்படிகளை விஸ்தரேண உபபாதிக்கக்கோலி, ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்வத்துக்கு அவச்யாபேசஷித குணங்களையருளிச்செய்கிறார் புருஷகாரமாம்போது என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதன் பின்னர் புருஷகாரத்தின் தன்மைகள் என்ன என்பதை விரிவாக அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் கொண்டார். முதலில் புருஷகாரத்திற்கு இன்றியமையாத குணங்கள் எவை என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - புருஷகாரமாம்போது என்றது புருஷகாரமாமிடத்திலென்றபடி. க்ருபையாவது ப்ரதுக்காஸஹிஷ்ணுத்வம். பாரதந்தர்யமாவது பாராதீநத்வம். அநந்யார் ஹத்வமாவது தத்வ்யதிரிக்த விஷயாநர்ஹத்வம். இவை புருஷகாரத்துக் கவச்யாபேசஷித மானபடியென்னென்னில், சேதநர் ஸம்ஸாரத்தில் படுகிற துக்கங்கண்டு பொறுக்க மாட்டாமல், ஈச்வரனோடே இவர்களை சேர்க்கைக்குடலான யத்நம் பண்ணுகைக்கு க்ருபை வேணும்; ஸ்வதந்த்ரனை வசீகரிக்கும்போது அநுவர்த்தநத்தாலே வசீகரிக்க வேண்டுகையாலே பாரதந்தர்யம் வேணும்; நம்மையொழிந்ததொரு விஷயத்துக்கு அர்ஹமன்றியே நமக்கே அதிசயகரமாயிருக்கும் வஸ்துவாகையாலே நங்கார்யமன்றோ சொல்லுகிறது என்று, சொன்னபடியவன் செய்கைக்குறுப்பாகையாலே அநந்யார்ஹத்வம் வேணும். ஆகையாலிவை மூன்றும் புருஷகாரத்துக்கு அவச்யாபேசஷிதமிறே. ஈச்வர க்ருபையிற் காட்டில் இவள் க்ருபைக்கு விசேஷமென்னென்னில், ஈச்வரனாவன் நிரங்குசஸ்வதந்த்ரனாய், நிக்ரஹாநுக்ரஹங்களிரண்டுக்கும் கடவனாய், சேதந கர்மங்களை நிறுத்தறுத்துத் தீத்துமவனாகையாலே அவனுடைய க்ருபை ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே அமுக்குண்டு கிடந்து, ஓரோதசைகளிலே தலையெடுக்கக் கடவதாயிருக்கும். இவள் அநுக்ரஹைக

சீலையாகையாலேயிவளுடைய க்ருபைக்கு வேறொன்றால் ஓர் அபிபவமில்லாமையாலே எப்போதுமொருபடிப்பட்டிருக்கும். ஆகையாலிவளுடைய க்ருபை கரையழித்திருக்கும். ஸம்பந்தத்தில் வ்யாக்ருத்திபோலே யாய்த்து க்ருபையில் வ்யாவ்ருத்தியும். இப்படியிருக்கையாலேயிறே இவளை ஆச்ரயிப்பார்க்கு வேறொரு புருஷகாரம் தேட வேண்டாதொழிகிறது. ஈச்வர விஷயத்தி லிவளுடைய பாரதந்தர்யாநந்யார்ஹத்வங்களும் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான மாத்ரமன்றிக்கே ஹரீச்ச தே லக்ஷமீச்ச பத்ந்யௌ என்றும், விஷ்ணுபத்நீ என்றும் சொல்லுகிற பத்நீத்வ ப்ரயுக்தமாயும், அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ என்றும், ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா நித்யஸ்ரீ என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸ்வரூப நிருபகத்வாதி ஸித்தமான அநந்யத்வ ப்ரயுக்தமாயுமிருக்கும் இப்படியிருக்கையாலேயிறே அல்லாதார்க்கடைய மிதுநசேஷத்வமும், இவளொருத்திக்கும் ததேக சேஷத்வமாய்த்து. இந்த அவ்யவதானே வுண்டான ஸம்பந்தத்தாலேயிறே இவளுக்கு ஈச்வரனை வசீகரிக்குமளவில் புருஷகாரம் வேண்டாதொழிகிறது. இம்மூன்று குணத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, க்ருபையானது, ச்ரிங் ஸேவாயாம் என்கின்ற தாதுவிலே நிஷ்பந்தமான ஸ்ரீ சப்தத்தில் ஸ்ரீயதே என்கிற கர்மணி வ்யுத்தபத்தியிலும் பாரதந்தர்யாநந்யார் ஹத்வங்களிரண்டும், ஸ்ரீயதே என்கிற கர்த்தரி வ்யுத்தபத்தியிலும், நித்யயோக வாசியான மதுப்பிலும் ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - புருஷகாரமாம்போது என்றால் புருஷகாரமாக உள்ளபோது என்று பொருள். க்ருபை என்றால் மற்றவர்கள் படுகின்ற துன்பத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ள இயலாத தன்மையாகும். பாரதந்தர்யம் என்றால் எம்பெருமானுக்கு வசப்பட்டிருத்தல் ஆகும். அநந்யார்ஹம் என்றால் எம்பெருமானை அல்லாது மற்றவர்களுக்கு உரியவளாக இல்லாத தன்மை ஆகும். புருஷகாரத்திற்கு இந்த மூன்றும் (க்ருபை, பாரதந்தர்யம், அநந்யார்ஹம்) இன்றியமையாமல் இருக்கவேண்டியவை என்று எவ்விதம் கூறப்பட்டது? சேதனர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் படுகின்ற துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்துக் கொள்ள இயலாமல், அவர்களை ஸர்வேச்வரன் பக்கம் சேர்த்துவிட எடுக்கும் முயற்சிகளுக்கு க்ருபை அவசியம் வேண்டும். ஸ்வதந்த்ரமான எம்பெருமானைத் தன்வசப்படுத்த அவன் பின் சென்று நடப்பதன் காரணமாக, அவனை வசப்படுத்த பாரதந்தர்யம் அவசியமாகிறது. “நம்மைத் தவிர மற்றவர்களுக்கு இவள் (பிராட்டி) உரியவள் அல்லள், நமக்கு எப்போதும் பெருமையை உண்டாக்கும்விதமாக, நம் செயல்கள் குறித்தே அல்லவா முயல்கிறாள்?”, என்று எம்பெருமான் எண்ணியபடி இருத்தலுக்காக அநந்யார்ஹத்வம் அவசியமாகிறது. எனவே இந்த மூன்றும் புருஷகாரத்திற்கு அவசியமான தன்மைகள் ஆகின்றன.

எம்பெருமானின் கடாசுஷத்தைக் காட்டிலும் இவளது கடாசுஷத்திற்கு உள்ள சிறப்பு என்ன? எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரமானவன் என்பதால் யாருடைய ஆணைக்கும் கட்டுப்படாதவனாக உள்ளான். அனுக்ரஹம் செய்தல், தண்டனை அளித்தல் ஆகிய இரண்டையும் செய்பவனாக உள்ளான். மக்கள் செய்த நல்ல செயல்கள், தீய

செயல்கள் ஆகிய இரண்டையும் தராசு போன்று சரியாகக் கணக்கிட்டு, அவற்றை அழிப்பதன் பொருட்டு, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கும்படிச் செய்துவிடுகிறான். ஆகவே அவனது கடாசஷம் என்பது அவனது சுதந்திரமான தன்மை என்பதன் மூலம் அழுத்தப்பட்டே உள்ளது. அவ்வப்போது மட்டுமே அது வெளிப்படுவதாக உள்ளது. ஆனால் பெரியபிராட்டியோ கடாசஷம் ஒன்றையே தனது தன்மையாகக் கொண்டவள் ஆவாள். ஆகவே இவளது கடாசஷம் என்பது வேறு எதனாலும் மறைக்கப்படாமல் உள்ளதால், எப்போதும் வெளிப்பட்டபடியே உள்ளது. ஆகவே இவளது க்ருபை என்பது எப்போதும் கரையை அழிக்கும் வெள்ளம் போன்றே உள்ளது. இவர்கள் இவருக்கும் மனிதர்களுடன் உள்ள உறவுமுறை போன்றே (தாய், தந்தை என்னும் உறவுமுறை) இவர்களது கடாசஷத்தின் வெளிப்பாடும் உள்ளது. இப்படியாக உள்ளதால், இவளைப் பற்றுவதற்கு வேறு யாருடைய புருஷகாரமும் அவசியம் இல்லாதபடி உள்ளது.

ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் இவளுக்கு உள்ள பாரதந்தர்யம் மற்றும் அநந்யார்ஹத்வம் ஆகிய இரண்டும் இவளது சேஷத்வ ஸ்வரூபம் (எம்பெருமானுக்குத் தொண்டு புரிவதை இயல்பாகக் கொண்ட தன்மை) காரணமாக மட்டுமே வந்தவை அல்ல. வேறு சில காரணங்களும் உண்டு. அவை என்ன? புருஷஸூக்தம் - ஹ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ - உனக்கு பூமிப்பிராட்டியும் பெரிய பிராட்டியும் தேவிமார்கள் - என்றும், ஸ்ரீஸூக்தம்- விஷ்ணுபத்நீ - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானின் பத்னியாக இவள் உள்ளதால் அந்தத் தன்மைகள் இவளுக்கு உண்டு. அஹந்தா ப்ரஹ்மணஸ் தஸ்ய ஸாஹமஸ்மி ஸநாதநீ - எப்போது உள்ள நான் எம்பெருமானுக்கு நிரூபகமாக உள்ளேன் - என்றும், இராமாயணம் - ஸ்ரீவத்ஸ வக்ஷா நித்யஸ்ரீ - ஸ்ரீவத்ஸம் என்னும் மறுவை உடையவனும், பிராட்டியின் தொடர்பை உடையவனும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் என்பது இவளால் நிரூபிக்கப்படுவதால், அவனை விட்டு எப்போதும் இவள் பிரிவதில்லை. இதனாலும் அந்த இரண்டு தன்மைகளும் எப்போதும் இவளுக்கு உள்ளது. இப்படி உள்ளதால் அல்லவோ, ஸர்வேச்வரன் மற்றும் பிராட்டி ஆகிய இருவருக்கும் கைங்கர்யம் செய்யும் தன்மை இவளைத் தவிர்த்து உள்ள மற்ற அனைவருக்கும் ஏற்பட்டது? மேலும் இதனால் அல்லவோ இவளுக்கு, ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே கைங்கர்யம் செய்யும் தன்மையும் உள்ளது? இப்படியாக எந்தவிதமான குறுக்கீடும் இல்லாத இவளது ஸம்பந்தம் காரணமாகவே ஸர்வேச்வரனைத் தன்வசப்படுத்த இவளுக்கு வேறு புருஷகாரம் அவசியம் இல்லாமல் உள்ளது.

இந்த மூன்று குணங்களில் க்ருபை என்பது - சரிங் ஸேவாயாம் - என்னும் தாதுவில் உண்டான ஸ்ரீயதே என்ற செயப்பாட்டு வினையில் காணலாம் (அதாவது ச்ரியதேஸ்ரீ - வணங்கப்படுகிறாள் - என்று கொள்ளவேண்டும்). மேலும் பாரதந்த்ர்யம் மற்றும் அநந்யார்ஹத்வம் ஆகிய இரண்டும் ச்ரயதே - வணங்குகிறாள் - என்ற பதம் மூலம் வெளிப்படும். அவனுடன் என்றும் இவள் உள்ளாள் என்பதை ஸ்ரீமதே என்பதில் உள்ள மத் என்பதிலும் காணலாம் (ஸ்ரீமத் = ஸ்ரீயுடன் எப்போது உள்ளாள்).

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக; நடுவிற்பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக; அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

அவதாரிகை - இந்த க்ருபாதித்ரயத்தையும் எல்லாருமறியும்படி தானே வெளியிட்டருளின வைபவத்தை ஸ்ரீராமாயணத்திலிவளுக்குச் சொல்லப்பட்ட விச்லேஷ த்ரயத்தாலும் தர்சிப்பிக்கிறார் மேல் (பிராட்டி) என்று தொடங்கி வாக்யத்ரயத்தாலே.

விளக்கம் - க்ருபை உள்ளிட்ட இந்த மூன்று தன்மைகளையும் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும்படியாகத் தானே வெளியிட்டாள். இந்தப் பெருமையை இவளுக்காக ஸ்ரீஇராமாயணத்தில் உள்ள மூன்று பிரிவுகள் மூலம் உணர்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக) - தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும் என்கிறபடியே, நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய தத்தவதார ஸஜாதீயமான விக்ரஹ பரிக்ரஹம் பண்ணி வந்தவதரிக்குமவளாகையாலே, ராகவத்வேபவத் ஸீதா என்கிறபடியே, அவன் சக்ரவர்த்தி திருமகனானவாரே ததநுரூபமாகத் தானும் ஜநகராஜன் திருமகனான பிராட்டி, தண்டகாரண்யத்திலேயெழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, ராவணன் பிரித்தானென்றொரு வ்யாஜத்தாலே ப்ரதமம் பெருமாளைப் பிரிந்து லங்கைக்கெழுந்தருளிற்று, தேவ்யா காருண்ய ரூபாயா என்று தத்குண ஸாரத்வத்தாலே காருண்யந்தானாகச் சொல்லும் படியான தன்னுடைய பரமக்ருபையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவென்கை. எங்ஙனெயென்னில், தேவஸ்த்ரீகள் சிறையை விடுவிக்ைக்காகத் தான் சிறை யிருக்கையாலும்; அவ்விருப்பிலே தன்னை அல்லும் பகலும் தர்ஜநபர்த்ஸநம் பண்ணி யருவித்தின்ற க்ரூரராசஷுஸிகள், ராவணன் பராஜிதனாகவும் பெருமாள் விஜயிகளாகவும் த்ரிஜடை ஸ்வப்நங்கண்டத்தாலே பீதபீதைகளாய் நடுங்குகிற தசையிலே பவேயம் சரணம் ஹி வ: என்று நீங்கள் நோவுபடுகிற ஸமயத்துக்கு நானிருந்தேன்.

நீங்களஞ்ச வேண்டாவென்று அபயப்ரதாநம் பண்ணுகையாலும்; அது உக்திமாத்ரமாய்ப் போகாமே ராணவதாநந்தரம் தனக்கு சோபநஞ் சொல்லவந்த திருவடி அவர்களை சித்ரவதம் பண்ணும்படி காட்டித்தரவேணுமென்ன, அவனோடே மன்றாடி ராஜ ஸம்சீரய வச்யாநாம் இத்யாதியாலே அவர்கள் குற்றத்தை குணமாக உபபாதித்தும், மர்ஷயாமீஹ துர்பலா என்று பிறர் நோவுகண்டு பொறுத்திருக்கத்தக்க நெஞ்சரம் தனக்கில்லாமையை முன்னிட்டும், கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி என்று அவனுக்கு இரங்கியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியுபதேசித்தும், இப்படியொரு நிலைநின்று தான டியிற் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞாநு குணமாக ஆர்த்ராபராதைகளானவர்களை ரக்ஷிக்கையாலும் தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிட்டாளிறே.

விளக்கம் - (பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக) - ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-145) - தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வேச மாநுஷீ, விஷ்ணோர் தேஹாநு ரூபாம் வை கரோத்யேஷாத்மநஸ் தநும் - அவன் தேவனாக அவதரிக்கும்போது இவளும் தேவசீரம் எடுக்கிறாள்; அவன் மனிதனாகப் பிறக்கும்போது இவளும் மனித சீரம் எடுக்கிறாள்; இப்படியாக இவளுக்கு ஏற்ற சீரத்தினை அவன் எடுக்கும்போது, அதற்குத் தகுதியாக இவளும் தனக்குச் சீரம் எடுத்துக்கொள்கிறாள் - என்றது. ஆக நாயகனான ஸர்வேச்வரனுடைய அந்தந்த அவதாரத்திற்கு ஏற்றபடியான திருமேனியுடன் இவளும் அவதரிக்கிறாள். இந்தக் காரணத்தினால் தான் இராமாயணம் (1-9-144) - ராகவத்வேபவத் ஸீதா - எம்பெருமான் இராமனாக வந்தபோது பிராட்டி சீதையாக அவதரித்தாள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப அவன் சக்ரவர்த்தித் திருமகனாக அவதரித்தபோது இவள் ஜனகனின் புத்ரியான சீதையாக அவதரித்தாள். இத்தகைய காரணத்தினால்தான் தண்டக வனத்தில் பிராட்டி இருந்த நேரத்தில் "இராவணன் அபகரித்தான்" என்ற செயலை ஒரு சாக்காக வைத்துக்கொண்டு, முதலில் எம்பெருமானை விட்டு, தான் பிரிந்து இலங்கை சென்றாள். ஏன் என்றால் லக்ஷ்மீதந்தரம் - தேவ்யா காருண்ய ரூபாயா - கருணையே வடிவான சீதையுடன் - என்று கூறும்படியாக க்ருபை என்ற குணம் முதன்மையாக உள்ளதன் காரணமாக, அந்தக் கருணை என்பது தானாகவே இலங்கை சென்றதோ என்று கூறும்படியாக, தனது கருணையை வெளிப்படுத்தும் பொருட்டே ஆகும்.

இதனை எப்படி இலங்கைக்கு தான் சென்றதன் மூலம் வெளிப்படுத்தினாள் என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு பலவிதமாக விடை அளிக்கலாம்:

- தேவலோகப்பெண்கள் பலரும் இராவணனால் சிறைபிடிக்கப்பட, அவர்களை அங்கிருந்து காப்பாற்ற, தான் சிறைப்பட்டாள்
- அங்குள்ள த்ரிசடை என்பவள் தனது கனவில் இராவணன் தோற்பது போன்றும், இராமன் வெல்வது போன்றும் கனவு கண்டாள். இதனை அவள் அங்குள்ள அரக்கிகளிடம் கூறினாள். அந்த நாள் வரை சீதையைத் தங்கள் சொற்கள் மூலமும் கைகள் மூலமும் பகல் இரவு என்று பாராமல் எப்போதும் அச்சத்தில் ஆழ்த்தியபடியே இருந்த அந்த அரக்கிகள், த்ரிசடையின் சொற்கள் கேட்டு நடுங்கி நின்றனர். அவர்களுடம் இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (58-93) - பவேயம் சரணம் ஹி வ: - உங்களைக் காப்பாற்றுபவளாக நான் உள்ளேன் - என்று கூறினாள். இதன் மூலம் நீங்கள் வருந்தும் நேரங்களில் நான் உங்களிடம் உள்ளேன், ஆகவே அச்சம் கொள்ள வேண்டாம் என்று அச்சத்தை விலக்குபவளாக உள்ளாள்.
- மேலே அரக்கியர்களிடம் தான் கூறியது வெறும் சொற்கள் மட்டும் அல்ல, அது செயலிலும் நடத்திக் காட்ட இயலும் என்பதை உணர்த்தினாள். எப்படி? இராவணன் அழிந்த பின்னர், இராமன் வென்றுவிட்டான் என்ற தனக்குப் பிரியமான செய்தியைக் கூற வந்த அனுமன், அத்துடன் நிற்காமல் அரக்கியர்களை இராமனிடன் காண்பித்துக் கொடுத்து, அவர்களைச் சித்ரவதை செய்யும்படித் தன்னிடம் கூறியதைக் கேட்டாள். உடனே சீதை அனுமனிடம் இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (116-38) - ராஜ ஸம்சரய வச்யாநாம் - தங்களது அரசனின் கட்டளையை ஏற்று நடந்த இந்த வேலையாட்களிடம் யார் கோபம் கொள்வார்கள் - என்று கூறி, அவர்களின் குற்றத்தையும் குணமாக மாற்றிக் கூறினாள். மேலும் யுத்தகாண்டம் (116-40) - மர்ஷயாமீஹ துர்பலா - இவர்களை அழிப்பாய் என்று கூறுவதற்கு எனது உள்ளத்தில் வலிமை இல்லாத காரணத்தினால் நான் இவர்களது குற்றங்களைப் பொறுத்துக் கொள்கிறேன் - என்பதன் மூலம் மற்றவர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு பொறுத்தக் கொள்ளும் மனவலிமை தனக்கு இல்லாததை வெளியிட்டாள். மேலும் தொடர்ந்து யுத்தகாண்டம் (116-44) - கார்யம் கருண மார்யேண ந கச்சிந்நாபராத்யதி - பெரியவனான உன்னால் இவர்கள் கருணை கொள்ளத்தக்கவர்கள், இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் என்று யாரும் இல்லை - என்று கூறினாள். இப்படியாக அனுமன் இரக்கம் கொள்ளாத நிலை அல்லாமல் வேறு நிலை எடுக்க இயலாதபடி செய்தாள். ஆக இதன் மூலம், இதுநாள்வரை தன்னைத்

துன்புறுத்தியபடி இருந்த அரக்கியர்களைத் தான் கூறியபடியே
காப்பாற்றினாள். இதனால் தனது க்ருபையை வெளியிட்டாள்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 19)

வ்யாக்யானம் - "அற" என்றது - அறவற என்றபடி. அந்தரம், மலர் - விகஸிதமாய். மிசை - மேல் நோக்கி. எழுதரும் - கொழுந்துவிட்டு மேன்மேலேனக் கிளராநின்றுள்ள. மனனுணர்வுண்டு - மாநஸஜ்ஞாநம்; இப்படி விகஸிதமாய்க் கொழுந்து விட்டு மேன்மேலேனக் கிளராநின்றுள்ள மாநஸஜ்ஞாந கம்யமாயிருக்கும் ஆத்மா; அளவிலன் - அதினளவல்லன் ஈச்வரன். மாநஸஜ்ஞாநகம்யமாயிருக்கும் ஜீவாத்மஸ்வரூபம். பகவத் ஸ்வரூபம் அங்ஙனிராது என்றதுக்குக் கருத்து என்னென்னில்; ஏகேந்தரிய க்ராஹ்யத்வமும் இல்லை என்கை. பொன்னுக்கும் கரிக்கும் அத்யந்தம் வைஷம்யமுண்டா யிருக்கச் செய்தே, க்ரஹிக்கைக்கு ஸாமக்ரி ஒன்றாயிருக்குமிறே. அப்படி ஏகப்ரமாணகம்யத்வ ஸாம்யமுமில்லை என்கை.

விளக்கம் - "அற" என்பது அறவற - போகப்போக என்னும் பொருளில் வந்தது. அடுத்து, மலர் - மலர்ந்து என்னும் பொருளில் வந்தது. அடுத்து, மலர் - மலர்ந்து, மிசை - மேல் நோக்கி, எழுதரும் - கொழுந்து விட்டு மேலும் மேலும் நிற்கின்ற, மனன் உணர்வு உண்டு - மனஜ்ஞானம். அதாவது மலர்ந்து, கொழுந்து விட்டு, மேலும் மேலும் எழுகின்ற மனதின் அறிவால் அறியப்படும் ஆத்மா. அளவிலன் - அந்த ஆத்மாவின் அளவை உடையவன் அல்லன். ஜீவனின் தன்மை மனதின் அறிவால் உணரக்கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபம் இவ்விதம் அறிய இயலாது என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம், ஒரே இந்திரியங்களால் அறியக்கூடிய தன்மை இல்லை. அதாவது தங்கமும் கரியும் வேறாக இருந்தாலும் அவற்றை ஒரே கண் அறிந்து கொள்கிறது. அது போன்று இங்கு ஒரே ப்ரமாணம் மூலம் ஜீவனின் ஸ்வரூபத்தையும் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தையும் அறியவல்ல ஒப்புமை இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் மநஸா து விசுத்தேந என்று பரிசுத்தமான அந்த:கரணத்தாலே க்ரஹிக்கலாமென்னாநின்றதே, அத்தோடு விரோதியாதோவென்னில்; நேதி நேதி என்று க்ரஹிக்குமத்தனையல்லது ஈத்ருக்தயா, இயத்தயா, பரிச்சேதித்து க்ரஹிக்கப் போகாதென்கை. முதலிலே ஜ்ஞாநவிஷயம் அன்றென்னில் துச்சத்வம் வருமிறே. அணுத்ர வ்யத்தை க்ரஹிக்குமாபோலே விபுத்ரவ்யத்தை க்ரஹிக்கப்போகாது என்கை. (பொறியுணர்வவையிலன்) - பொறியென்று சக்ஷுராதிகரணங்கள். அவற்றால் அறியப்படும் பதார்த்தங்களின் படியல்லன். யமாத்மா ந வேத, யம் ப்ருதிவீ ந வேத என்கிறபடியே, இவ்வோபாதி ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தில் விலக்ஷணனென்றதும் என்கை; ஜாத்யந்தன் பதார்த்த தர்ஸநம் பண்ணிற்றிலனென்பதும், கண்ணில் வைசத்யமுடையவனும் கண்டிலன் என்பதும்; காணாமைக்கு இருவருமொக்குமிறே. அப்படியே அசித் விலக்ஷணனென்றவோபாதி சித்விலக்ஷணனென்றதுவும் என்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இப்படி உபயவிலக்ஷணனாயிருக்குமாகில் அவனை ப்ரதிபத்தி பண்ணும்படி என்னென்னில், (இனன்) - ஏவம்விதன் என்னுமித்தனை. உக்தத்தைச் சொல்லவுமாம்; வக்ஷ்யமாணத்தைச் சொல்லவுமாம்.

விளக்கம் - ஆனால் மநஸா து விசுத்தேந - தூய்மையான மனதால் எம்பெருமான் அறியப்படுகிறான் - என்று வேதங்கள் கூறுகின்றதே, மேலே உள்ள கருத்துக்கு முரண்பாடு இல்லையோ? ப்ருஹத் உபநிஷத் கூறுவது போன்று - நேதி நேதி - அல்ல அல்ல - என்று மட்டுமே எம்பெருமானை அறிய முடியும் அல்லாது, இத்தனை அளவுள்ளவன் போன்ற ஞானத்தால் அறிய இயலாது. இப்படி தொடக்கத்திலேயே ஞானத்தால் அறிய இயலாது என்றால், அப்படி ஒரு பொருளே இல்லை என்றாகி விடுமே என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதன் கருத்து - அணு அளவே உள்ள ஆத்மாவை அறிவது போன்று எங்கும் உள்ள எம்பெருமானை அறிய முடியாது என்பதாகும். (பொறியுணர்வவையிலன்) - பொறி என்றால் கண் முதலான உறுப்புகள். அவற்றால் அறியப்படும் உலக விஷயங்கள் போன்ற தன்மை கொண்டவன் அல்லன். யமாத்மா ந வேத - யாரை ஆத்மா அறியாதோ; யம் ப்ருதிவீ ந வேத - யாரை உலகம் அறியாதோ - என்னும்படி ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை விட மேன்மையானவன் ஆவான். பார்வை இல்லாதவன் பொருளைக் காண இயலாது. பார்வை உள்ள ஒருவனால் ஒரு பொருளை காண இயலவில்லை என்று வைத்துக்கொள்வோம். ஆக பார்க்காதவர்கள் என்ற ஒற்றுமை இருவரிடமும் உண்டு. இது போன்று கண்ணால் காணப்படும் பொருள்களை விட எம்பெருமான் எப்படி வேறுபட்டுள்ளானோ, அது போன்று கண்ணால் காண இயலாத ஆத்மாவை விடவும் வேறுபட்டவன் ஆவான். இப்படி இரண்டு விதங்களிலும் வேறுபட்டால் அவனை எப்படி அறிவது? இனன் - இப்படிப்பட்டவன்; இதன் மூலம் அடுத்து உள்ள இரண்டு வரிகளைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - எப்படிப்பட்டவன்? என்னில்; (உணர்முழுநலம்) உணர்வென்று - ஜ்ஞாநம். நலமென்று - ஆநந்தம். முழுவுவென்று - இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது. கட்டடங்க ஜ்ஞாநமுமாய் கட்டடங்க ஆநந்தமுமாயிருக்கும். இத்தால் ஸ்வரூபத்தில் அப்ராகாசமாயாதல், அநநுகூலமாயாதலிருக்குமிடமில்லை என்கை. அன்றிக்கே, ஆநந்தமாகிறது ஜ்ஞாநவிசேஷமாகையாலே ஆநந்தத்தைச் சொன்னபோதே ஜ்ஞாநத்தையும் சொல்லிற்றாய் வருமிறே; ஆகையாலே (இன்னுணர் முழுநலம்) நேர்கோடுநேர் தன்னை அறியப்போகாமையாலே, என்றும் ஒக்க இன்னாலே உபமாநத்தாலே அறியப்படுவதான முழுநலமாயிருக்கும்; யதா ஸைந்தவகந: என்கிறபடியே நிரதிசயாநந்தமாயிருக்கும். ஆநந்தோப்ரஹ்ம என்றும், ஆநந்தமய: என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

விளக்கம் - உணர்வு என்றால் ஞானம். நலம் என்றால் ஆனந்தம். முழு என்பதை இந்த இரண்டிலும் சேர்க்க வேண்டும். எல்லையற்ற ஞானம் மற்றும் எல்லையற்ற ஆனந்தம் உடையவனாக இருக்கிறான். இதன் மூலம் எம்பெருமானின் ஸ்வரூபத்தின் விளக்கம் அற்று இருத்தல், அறிய இயலாமல் இருத்தல் போன்றவை தள்ளப்படுகிறது. ஆனந்தமாக உள்ளதும், ஞானத்தை முன்னிட்டே என்பதால் ஆனந்தத்தை கூறும்போதே ஞானத்தையும் கூறியதாக ஆகிறதே. இதனால் கூறியது கூறல் என்ற தோஷம் அல்லவா? அல்ல. எப்படி நேருக்கு நேராக அவனை அறிய இயலாததால், எப்போதும் உபமானத்தால் அறியப்படுபவனாக இருப்பான். யதா ஸைந்தவகந: - எல்லையற்ற ஆனந்தமாய் உள்ளவன், ஆனந்தோ ப்ரஹ்ம - ஆனந்தமயமானது, ஆனந்தமய: என்று கூறியது காண்க.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 43)

28. உம்பரால் அறியல் ஆகா ஒளி உளார் ஆனைக்காகி
செம்புலால் உண்டு வாழும் முதலைமேல் சீறி வந்தார்
நம் பரம் ஆயது உண்டே நாய்களோம் சிறுமை ஓரா
எம்பிராற்கு ஆட்செய்யாதே என் செய்வான் தோன்றினேனே.

பொருள் - தேவர்களால் எளிதாக அறிய இயலாத தன்மை உடைய ஒளிமயமான பரமபதத்தில் வீற்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாதன், கஜேந்த்ராழ்வானுக்காக சிவந்த மாமிசத்தை உண்டு வாழ்கின்ற முதலை மீது கோபம் கொண்டு விரைவாக குளத்தின் கரைக்கு ஓடி வந்தான். இப்படியாக அடியார்களைக் காக்கின்ற அவனுடைய தன்மை உள்ளபோது, நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொறுப்பு நமக்கு உண்டோ? நாய் போன்ற தாழ்வான நம்முடைய குற்றங்களை ஆராயாமல் எம்பெருமான் உள்ளான். இப்படிப்பட்ட அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யாமல் நான் எதற்காகப் பிறந்தேன்?

அவதாரிகை - அணில்கள் திரயக்காய்வைத்து நமக்குக் கிஞ்சித்கரிக்க உத்யோகித்த பாவசுத்தி உமக்கில்லையாகில், ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வான் பொய்கையிலே புக்கு இடர்பட்டு நாம் சென்று தனக்குதவக் கடவதாக நினைத்ததொரு நினைவுண்டு, அதுதான் உமக்குண்டோவென்ன; அதுவுமில்லை என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் உள்ளதைக் கேட்ட பெரியபெருமாள் ஆழ்வாரிடம், “அணில்கள் விலங்குகளாக உள்ளபோதிலும், எனக்குக் கைங்கர்யம் செய்ய முயன்றன. அத்தகைய உயர்ந்த எண்ணம் உம்மிடம் இல்லை என்கிறீர். போகட்டும். முதலையின் பிடியில் சிக்கித் துன்பத்தில் தவித்த கஜேந்த்ரன், நானே அவனது ரசுஷகன் என்று எண்ணியபடி நின்றான். அத்தகைய நினைப்பு உம்மிடம் உள்ளதோ?”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அத்தகைய நினைப்பும் என்னிடம் இல்லை”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உம்பரித்யாதி) - ப்ரஹ்மாதிகள் அறியவொண்ணாத ஒளியுண்டு ஸ்ரீவைகுண்டம், அத்தை வாஸஸ்தாநமாஶுடையவர். அத யதத: பராதிவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே, அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: என்னக்கடவதிநே. ஜ்ஞாநாதிகரானாலும் ஈச்வரோஹம் என்றிருப்பார்க்கு நிலமன்றே பரமபதம்; ப்ராபிக்க முடியாமையே அன்று, அறியவும் முடியாதென்கை. யந்த தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர: ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம். கலங்காப்பெருநகரத்திலே நித்யஸூரிகளை அநுபவித்திருக்கிறவர் கிடர் ஸம்ஸாரத்திலே ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்காக வந்தார். (ஆனைக்காகி) - இப்படி கரைபுரண்ட மேன்மையை உடையவன்றான் பதறி வந்து கார்யம் செய்தது ஒரு பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் போல்வார்க்கோவென்னில் ஒரு தீர்யக்குக்காகக் கிடர்! இடர்பட்ட அதிளைவேது, உதவினவன் அளவேது என்கிறார். ஆச்ரிதர் ஒருதலையானால் தன் மேன்மை பார்த்தல், அவர்களுடைய சிறுமை பார்த்தல் செய்யுமவனன்றிக்கே, அவர்கள் பக்கல் பார்ப்பது அத்தலையில் ஆபத்தும் தன்னோட்டை ஸம்பந்தமுமேயாய்த்து.

விளக்கம் - (உம்பரால் இத்யாதி) - நான்முகனாலும் அறிய இயலாத ஒளி கொண்டது ஸ்ரீவைகுண்டம் ஆகும். அதனைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்டவன். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-3-17) - அத யதத: பராதிவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே - உயர்ந்த இடங்களில் எந்த ஒரு உயர்ந்தது ஒளி வீசுகிறதோ - என்றது. மஹாபாரதம் ஆரண்யகாண்டம் - அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: - மஹாவிஷ்ணுவின் அந்த லோகம் சூரியன் மற்றும் அக்னியின் ஒளியையும் விஞ்சி உள்ளது - என்றது. மிகுந்த ஞானம் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் - ஈச்வரோஹம் - நானே ஈச்வரன் - என்னும் எண்ணத்துடன் இருப்பவர்களுக்கு அறிய இயலாமலும், அடைய இயலாமலும் பரமபதம் உள்ளது. விஷ்ணுபுராணம் (1-9-55) - யந்த தேவா ந முநயோ ந சாஹம் ந ச சங்கர: ஜாநந்தி பரமேசஸ்ய தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், நான்முகனாகிய என்னாலும், சங்கரனாலும் அறிய இயலாத இடம் எதுவோ அதுவே விஷ்ணுவின் பரமபதம் - என்றது. மூன்றாம் திருவந்தாதி (51) - கலங்காப் பெருநகரம் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள பரமபதத்தில் நித்யஸூரிகளை அநுபவித்தபடி இருப்பவன் அல்லவோ, ஸம்ஸாரத்தில் துன்பத்தில் நின்ற ஒருவனைக் காக்க ஓடிவந்தான்? (ஆனைக்காகி) - இப்படியாக மேன்மை பொருந்திய அவன் இவ்விதம் ஓடி வந்தது பெரியபிராட்டிகாகவா, ஆதிசேஷனுக்காகவா, அல்லது அவர்கள் போன்றவர்களுக்காகவா என்றால் இல்லை; ஒரு விலங்கிற்காக அல்லவா ஓடி வந்தான்? துன்பத்தில் நின்ற அதன் தாழ்வு என்ன, அதற்காக ஓடி வந்து உதவிய இவனது மேன்மை என்ன!

தன்னுடைய அடியார்களுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து என்றால் அவர்களது சிறுமையையோ, தன்னுடைய மேன்மையையோ இவன் பார்ப்பதில்லை. அந்த நேரத்தில் அவர்களது ஆபத்தான நிலையையும், அவர்களுக்கு தன்னுடன் உள்ள உறவுமுறையையும் மட்டுமே காண்கிறான்.

வ்யாக்யானம் - ஆச்ரிதர் சிறுமை பாராதொழிந்தால் தன் சீற்றத்துக்கு நேர் நிற்கவல்லதொன்றுண்டோ? சீறிவந்தது ஆர்மேலே என்னில். (செம்புலாலுண்டு வாழும் முதலை மேல்) - தன்னிலும் சூழ்தரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை பசுபயமாகக் கொண்டு, அத்தாலே வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல இருப்பாரைப்போல பூர்ணம்மந்ய மாநமாய் இருப்பதொரு நீர்ப்புழுவை இலக்காகக்கிடர் வந்தது. பராவரசேம் சரணம் வ்ரஜத்வம் அஸுரார்த்தநம் என்கிறபடியே ப்ரஹ்மாதிகள் போக்கற்று சரணம்புக, ஹிரண்யராவணாதிகளை அழியச் செய்யுமவர்கிடர் ஒரு சூழ்தரபதார்த்தத்தை இலக்காகக் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தார். க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம், அத ராமோ மஹாதேஜா: இத்யாதிப்படியே ஆச்ரயத்திலில்லாததொன்றை ஏறிட்டுக் கொண்டாய்த்து வந்தது. தம்மளவில் நித்யம் ப்ரசாந்தாத்மாவாயிருப்பர்; ஆச்ரித பரிபவத்தில் வந்தால் கோபஸ்ய வசமேயிவாந் என்கிறபடியே க்ரோதமிட்ட வழக்காயிருப்பர். “கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு” என்று ஆச்ரிதர் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக நினைத்திருப்பதொன்றிறே இது. (வந்தார்) - இருந்தவிடத்தே இருந்து ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க, மடுவின் கரையிலே அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்தாராய்த்து. ஜகதுபஸம்ஹாரமாகிலிறே ஸங்கல்ப த்தாலே செய்யலாவது; ஆச்ரித விரோதிகளை அழியச்செய்யுமிடத்துக் கைதொடராய்ச் செய்யாதவன்று சீற்றம் மாறமாட்டா; அற்றை வரவு தமக்கு உதவினாற்போலே இருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. முதலையின் வாயில் அகப்பட்டார் தாம் என்று தோற்றியிருக்கும்படியாக, “கொடியவாய் விலங்கு” என்றாரிறே ஒருவர். ஆச்ரிதரிலே ஒருவர்க்கு உதவினது தந்தாமுக்கு உதவினதென்று இராதவன்று “நமக்கு பகவத் ஸம்பந்தமில்லை” என்றிருக்கவாய்த்து அடுப்பது.

விளக்கம் - காப்பாற்ற வந்த அடியானாகிய கஜேந்த்ரனின் சிறுமையை எம்பெருமான் காணாமல் தவிர்த்தான் என்பது இருக்கட்டும். தான் யார் மீது கோபம் கொண்டு வந்தானோ, அந்த எதிரியாவது தனக்கு நேரே நிற்பதற்கு வலிமை உள்ளவனா என்றாவது ஆராய்ந்தானோ என்றால் இல்லை. அப்படி யார் மீது கோபம் கொண்டு வந்தான்? (செம்புலால் உண்டு வாழும் முதலை மேல்) - தன்னைக் காட்டிலும் தாழ்வான மீன்களைத் தனது உணவாகக் கொண்டு வாழ்வதும், திருவாய்மொழி (4-5-1) - வீற்றிருந்தேழுலகும் தனிக்கோல்செல்ல - என்று ஆட்சி செய்தபடி உள்ள எம்பெருமான் போன்று தனக்குப் பூர்ணத்வம்

கிட்டியது என்று எண்ணியபடி வாழ்வதும் ஆகிய நீர்ப்புழுவான ஒரு முதலை மீது அல்லவோ சீறி வந்தான்? விஷ்ணுபுராணம் (1-9-35) - பராவரசம் சரணம் வ்ரஜத்வம் அஸுரார்த்தநம் - அசுரர்களின் சத்ருவான எம்பெருமானைச் சரணம் அடையுங்கள் - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, ஹிரண்யன் மற்றும் இராவணன் போன்றவர்களின் கொடுமை தாங்காமல் நான்முகன் உள்ளிட்ட தேவர்கள் எம்பெருமானிடம் சரணம் அடைந்தனர். அவர்களை அழிக்க எம்பெருமான் புறப்பட்டான் என்பதில் வியப்பில்லை. ஆனால், ஒரு அற்பமான விலங்கைத் தனது இலக்காகக் கொண்டு இடுப்பில் உள்ள ஆடை நழுவ, அழகான தலைமுடி கலைய ஓடி வந்தான் என்பது வியப்பு அல்லவோ? இராமாயணம் - க்ரோதமாஹாரயத் தீவ்ரம் - அரக்கர்களை அழிப்பதற்காக இராமன் கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான் - என்றும், அத ராமோ மஹாதேஜா: - தேஜஸ் மிகுந்த இராமன் இராவணனால் அடிபட்ட அனுமனைக் கண்டவுடன் இராவணன் மீது கோபம் கொண்டான் - என்றும் கூறுவது காண்க. ஆக தன்னிடம் இல்லாத கோபத்தை வரவழைத்துக் கொண்டான். இராமாயணம் - நித்யம் ப்ரசாந்தாத்மா - எப்போதும் சாந்தியை உடையவனாகவே இருப்பான் - என்னும்படியாக உள்ளவன், தன்னுடைய அடியார்களின் விஷயத்தில் ஏதேனும் அபசாரம் உண்டானால், கோபத்தின் வசப்படுவான். இதனை இராமாயணம் - கோபஸ்ய வசமேயிவாந் - என்றது காண்க. பெரிய திருமொழி (5-8-3) - கொடியவாய் விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப இந்தக் குணத்தை அல்லவோ தாங்கள் சரணம் புக ஏதுவானது என்று அடியார்கள் எண்ணியுள்ளனர்? (வந்தார்) - தான் வீற்றுள்ள இடத்தில் இருந்தபடி தனது ஸங்கல்பம் மூலமாகவே அந்த முதலையை அழித்திருக்கலாம்; ஆயினும் அந்தக் குளத்தின் கரைக்கு இடுப்பில் உள்ள ஆடை நழுவ, அழகான தலைமுடி கலைய ஓடி வந்தான். இந்த உலகை ஸம்ஹாரம் செய்வது என்றால் ஸங்கல்பம் மூலம் செய்துவிடலாம், ஆனால் தனது அடியார் ஒருவனது விரோதியை அழிக்க தானாகவே ஓடி வந்து தனது கையால் அழிக்காதவரை கோபம் நீங்காது என்பதால் நேரே வந்தான். அன்றைக்கு யானைக்காக அவன் ஓடி வந்து உதவியது என்பது தனக்குச் செய்த செயல் போன்று ஆழ்வாருக்கு உள்ளது. தானே முதலையின் வாயில் பிடிபட்டது போன்று தோன்றியதால்தான் பெரியதிருமொழியில் (5-8-3) - கொடியவாய் விலங்கு - என்றார். அடியார் ஒருவருக்கு எம்பெருமான் உதவியது தனக்கே எம்பெருமான் உதவியதாக எண்ணவேண்டும்; இந்த எண்ணம் ஒருவருக்கு உண்டாகவில்லையென்றால், “நமக்கு எம்பெருமானின் ஸம்பந்தம் இல்லை” என்று முடிவு செய்துவிடவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (நம்பரமாயதுண்டே) - இப்படி ஆசிரித விஷயத்தில் பக்ஷபாதியாய் ரக்ஷிக்குமவனான பின்பு, தம்முடைய ரக்ஷணத்தில் நமக்கொரு பரமுண்டோ? தன் மேன்மை பார்த்தல், நம் சிறுமை பார்த்தல், நம்முடைய பாபத்தின் கனத்தாலே சீறி, "சில நாள் அநுபவித்தால் பின்பு செய்கிறோம்" என்று ஆறியிருக்குமவனாதலாய் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமாகிறோமோ? (நாய்களோம்) - அவ்வாளை ஸநகாதிகளுடைய ஸ்தாநத்திலேயாம்படியிறே நம்முடைய தண்மை. திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்தாலும் நம்மைக் கொள்வாரில்லாத புகலுறுதியை உடையோம். வளர்த்தவனுக்கும் தொட்டால் குளிக்கவேண்டும்படியான தண்மையையுடைய பதார்த்தம். (சிறுமையோராவெம்பிராற்கு) - எத்தனையேனும் தண்ணியோமானாலும் தண்மை பார்க்கக் கண்ணில்லாதவர்க்கு. தோஷதர்சநத்தில் அவிஜ்ஞாதாவாய் குணதர்சநத்தில் ஸஹஸ்ராம்சுவாயிருப்பர். யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் என்று ஓதப்படுகிறவனுக்கு அவிஜ்ஞாத்ருத்வமாவது - இத்தலையில் தோஷம் கண்டு பொறுத்து உபகரித்தானாயிரா தொழிகை.

விளக்கம் - (நம் பரம் ஆயதுண்டே) - இப்படியாகத் தன்னுடைய அடியார்களைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் பாரபக்ஷத்துடன் (அதாவது, அடியார்களின் விரோதியை நேரே வந்து அழிப்பவன், உலக ஸம்ஹாரம் செய்யும்போது இருந்த இடத்திலேயே செய்தல் முதலானவை பாரபக்ஷமான செயல்கள் அல்லவோ) எம்பெருமான் உள்ளபோது, நம்மைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பானது நமது கைகளிலா உள்ளது? தன்னுடைய மேன்மையைக் காண்பவன், நமது தாழ்வைக் காண்பவன், "இவன் தவறு செய்துள்ளான், சிலநாள் அநுபவிக்கட்டும், சற்று தாமதம் செய்து காப்பாற்றுவோம்" என்று எண்ணுபவன் - இப்படியாக எம்பெருமான் இருந்தால் நம்மை நாமே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய்யலாம். ஆனால் அவனோ தாமதிக்காமல் வருபவனாக உள்ளான். (நாய்களோம்) - கஜேந்த்ரனாகிய அந்த யானையானது ஸநகர் உள்ளிட்ட உயர்ந்தவர்களைப் போன்று உள்ளது என்று கூறும்படியாக அல்லவோ நமது தாழ்வு உள்ளது? திறந்து கிடக்கும் வாசல் எதில் புகுந்தாலும் அங்குள்ளவர்கள் அடித்துவிரட்டும்படியாக அல்லவோ நமது நிலை உள்ளது? வளர்த்தவனாக இருந்தாலும் நாயை அவன் தொட்டால், கையைக் கழுவவேண்டும் என்னும்படியாக தாழ்வை உடைய நாய்கள் போன்றவர்களாக உள்ளோம். (சிறுமையோரா எம்பிராற்கு) - நாம் எத்தனை தாழ்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் நம்முடைய தாழ்ச்சியைக் காண்பதற்குக் கண்ணில்லாதவர்களாக உள்ளோம். நம்முடைய தோஷங்களை அறியாதவனாய், நமது சிறிய நற்குணத்தையும் ஆயிரமாகக் காண்பவனாய் எம்பெருமான் உள்ளான். முண்டக உபநிஷத் - யஸ்ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - யார் அனைத்தையும் அறிகிறானோ, அனைத்தையும் காண்கிறானோ - என்று கூறுகிறது. ஆக அனைத்தையும் அறிந்த அவன், நமது தோஷங்களை மட்டும் எப்படி அறியாமல் உள்ளான் என்ற கேள்வி எழலாம். நம்முடைய தோஷங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டு, அதன் மூலம்

தன்னுடைய மேன்மைகளை வெளிப்படுத்த உதவினான் என்று எண்ணியபடி எம்பெருமான் உள்ளான் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (எம்பிராற்காட்செய்யாதே) - தோஷம் பாராதே ஆபத்தே ஹேதுவாக ரக்ஷிக்கிறது வகுத்த விஷயமாகையாலே, வகுத்த சேஷியுமாய் உபகாரகனுமாய் இருக்குமவனுக்கு அடிமை செய்கையிறே ப்ராப்தம்; அது செய்யாதே, எங்கள் கார்யம் தமக்கே பரமாக ஏறிட்டுக்கொண்டால், நம்முடைய கரணங்களுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான வருத்தியிலே அந்வயிக்கையிறே ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - (எம்பிராற்கு ஆட்செய்யாதே) - இப்படியாக நம்முடைய குற்றங்களை ஆராயாமல், நமக்கு உண்டாகும் ஆபத்து ஒன்றையே காரணமாக வைத்து நமக்கு அவன் உதவுவது ஏன் என்றால், நம்முடைய இயல்பான எஜமானனாக அவன் உள்ளதால் ஆகும். இப்படியாக நமது இயல்பான எஜமானனாகவும், நமக்கு உதவுபவனாகவும் அவன் உள்ளபோது அவனுக்கே நாம் கைங்கர்யம் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும் அல்லவோ? ஆனால் அதனைச் செய்யாமல் உள்ளோமே! நமது செயல்கள் அனைத்தையும் எம்பெருமான் தனது பொறுப்பாக ஏற்றுக் கொள்கிறான், அதன் பின்னர் நமது இந்தரியங்கள் முதலானவற்றை நமது ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றபடி அவனுக்கே அல்லவோ ஒப்படைக்கவேண்டும்? அதனைச் செய்யாமல் உள்ளோமே!

வ்யாக்யானம் - (என்செய்வான் தோன்றினேனே) - வ்யர்த்த ஜந்மாவானேன். ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய என்கிறபடியே ஜந்மப்ரயோஜநம் அடிமையானால் அதுக்கு அசலான என் ஜந்மம் வ்யர்த்தமேயிறே. "பிறந்தேன்" என்னாதே, "தோன்றினேன்" என்றது - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி என்ற இளையபெருமாள் பிறவி போலேயாகிலிறே பிறந்தேனென்னலாவது; அதில்லாமையாலே "தோன்றினேன்" என்கிறார்.

விளக்கம் - (என்செய்வான் தோன்றினேனே) - எதற்கும் உதவாத பிறவியைக் கொண்டேன். இராமாயணம் - ஸ்ருஷ்டஸ்த்வம் வநவாஸாய - வனவாஸம் செய்வதற்காகவே படைக்கப்பட்டவன் - என்று லக்ஷ்மணனிடம் அவன் தாய் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிறவி எடுப்பதே எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யவே ஆகும். அதனைச் செய்யாமல் உள்ள பிறவி பயனற்றதே ஆகும். இங்கு "பிறந்தேன்" என்று கூறாமல், "தோன்றினேன்" என்று ஏன் கூறினார்? லக்ஷ்மணன் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - இராமா! உனக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களும் செய்வேன் - என்றான். இப்படிப்பட்ட எண்ணம் கொண்டவனாக இருந்தால்

“பிறந்தேன்” என்று கௌரவமாகக் கூறிக்கொள்ளலாம். அந்த எண்ணம் இல்லாத காரணத்தால் “தோன்றினேன்” என்று கூறினார்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்